

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 327.

Tredie Session.

94de Møde.

Tirsdagen den 9de Marts.

(Fortf.)

Monrad (fortsat): Er dette rigtigt og billigt handlet af Ministeriet? Er det smukt og billigt handlet, naar man siger til en Regjering, der kommer med en Plan: Vi skulle hjælpe Eder med at gennemføre den, men kom med den snart, for at vi saa hurtigst som muligt kunne faae gennemført Ordningen af det, som nu staaer usikkert og vaelende, vi skulle med al mulig Iver ærlig og aabent hjælpe Eder med og lette Eder Gjennemførelsen, — er det da billigt og rigtigt handlet af Regjeringen at bortskyde den Haand, man saaledes velvillig byder den? (Hør! Hør!) Og hvilke ere de Grunde, hvormed man svarer en saadan Fremgangsmaade? (Hør!) Man paaberaaber sig, at først skulle Forholdene endelig afsluttes med Udlandet, først skal man komme i en mere selvstændig Stilling lige overfor Udlandet, saa vil man tage Mand's Mod og Hjerte til sig og paa en rigtig selvstændig Maade ordne Forholdene (Latter). Er det virkelig Grunde, man kan være bekendt for Alvor at byde os? Troer man da, at Forholdene til Udlandet nogensinde i Virkeligheden ville blive fuldstændigt og endeligt afsluttede? (Hør!) Troer man da ikke, at der altid vil blive Forbindelser tilbage med Udlandet? Veed man da ikke, for blot at tage et Exempel, at Spørgsmaalet om Drefundstolden snart vil komme paa Bane og atter vil fremkalde Forhandlinger med Udlandet, hvorigennem det atter vil kunne gøre sin Indflydelse gjeldende? Nei! det er ikke Grunde, man byder os, og jeg misforstaaer den Kgl. Kundgjørelse, der som disse paaberaabte Grunde skulle være virkelige Grunde, jeg og Mange med mig

misforstaaer den Kgl. Kundgjørelse, der som det skulle være dens Mening, at Enkelthederne i Gjennemførelsen af den deri indeholdte Plan skulle være afhængige af Preussen og Østerrig og Gud veed hvilke Magters Samtykke. Man var dog virkelig berettiget til at antage, at Regjeringen selvstændig med Folkets Bistand baade kunde og vilde gennemføre den Kgl. Kundgjørelse af 28de Januar, og at ikke Enkelthedernes Gjennemførelse atter skulle gøres afhængig af Underhandlinger med Udlandet. Altsaa, jeg kan ikke anerkjende de Grundes Rigtighed, der ere fremførte for, at man ikke skulde kunne gøre det og gøre det snart, og jeg troer, at der er store og væsentlige Farer forbundne med at undlade det. Vel er det vanskeligt at faae noget bestemt og klart Ord ud af Ministeriet, thi det søger desto værre ved sine Ord snarere at indhylle sin Mening end oplyse os om den, og vel taber man saaledes let Lysten til af Ministeriet at udbede sig Oplysninger, idet man bliver træt af idelig at modtage disse dunkle Svar, men dog vil jeg om end med sandsynlig Udfigt til at faae et omgaaende Svar, tillade mig at spørge Ministeriet om, i hvilket Forhold det agter at stille den paa tænkte Fællesforfatning til den slesvigiske og holstenske Stænderforsamling, og om man vil give den slesvigiske og holstenske Stænderforsamling en besluttende Myndighed, **forinden** Fællesforfatningen er traadt i Kraft? Naar jeg betragter den Kgl. Kundgjørelse, da synes det, som om man har tænkt at give den slesvigiske og holstenske Stænderforsamling en besluttende Myndighed, inden Fællesforfatningen er traadt i Kraft. Derfor retter jeg dette Spørgsmaal til Ministeriet. Fællesforfatningen er nemlig hvad dens Bestaffenhed